

tíðindablaðið
sosialurin

Telefon 118 20
Argjavegur 26, 3800 Argir
Postsmoga 76, 3800 Tórshavn

Útgevni: Piff Sosialurin ©
Abyrgdarblaðstjóri: Jan Müller
Fyrirskastjóri: Krisjan Dahl
Bláðfólk: Hogni Djurhuus
Randi Jacobsen
Tórfinn Smith
Ljósmyndari: Kolmar Lindenskov
Uppseting: Piff Sosialurin
Prent: Piff Pressan 1981

Skatta- rokningin komin

HENDAN dagin kom so tann endaliga skattarokningin fyri 1986. Ein kann væl siga, at í hvussu er fyri tann vanliga løntakaran riggar hendan skipan. Hjá teimum allarflestu mann írestandi ella ov nógv goldin skattur vera so lítil, at munurin verður fluttur fram til komandi ár.

HVAT enn kann verða sagt um undanfarnu samgongu, so var tað eitt bragd at fáa hesa skipan upp at standa, hóast mangt og hvat sjálv-sagt kundi og burdi verið øðrvísi. Og fara vit her at vísa á viðurskipti, sum vit fara at biðja avvarðandi myndugleikar taka upp. Tað kann nevniliga vera ó-heppið, at »trekkprosentíð« kann svinga sum tað ger, soleiðis at als ikki verður tikin hædd fyri broyttum viðurskiptum hjá løntakaranum. Sum dømi um hetta kann nevntast tann løntakaranin, sum hevur havt eina hampiliga inntøku, og sum gerst sjúkur. Hetta ber í sær vanliga, at hann fer munandi niður í inntøku. Men í fyrsta umfari verður nærsum sami partur av inntøkuni tikin í skatti. Tað verður bert so líðandi, at minkaða inntøkan ávirkar tann partin av inntøkuni, sum fer í skatt. Hetta ger sostatt tann sjúka løntakaran verri fyri, enn um skatturin beinanvegin varð lagaður til inntøkuna. Tað kann sjálv-sagt vera ein tekniskur trupulleiki at loysa ein spurning sum hendan, men tað mátti borið til hjá einum persóni, sum t.d. er settur at verða sjúkur í 3 mánaðar, at mett um hansara inntøku

oddagrein

hesar triggjar mánaðar fram, og so roknað »trekkprosentíð« eftir tí.

NAKAÐ tann sama trupulleika hava fiskimenn við langfaraskipum. Meðan teir eru burtur, fáa teir eitt forskot, sum í veruleikanum er minni enn flest allir løntakarar annars mugu klára seg við. Men hevur inntøkan verið hampilig frammanundan, fer snøgt sagt helvtin av forskotinum í skatt, og tað skal nú stóru kunstur til at húsast fyri kr. 5.000 um mánaðin. Í hesum forinum vildi eisini borið til at mett um inntøkuna eina tíð fram, og so sett skattin eftir tí.

MEÐAN vit tosa um fiskimenn, kann verða nevnt, at enn eru ikki allir fiskimenn undir kelduskattskipanini. Nevniliga teir, sum sigla við útlendskum fiskiskipum. Teir eru framvegis B-gjaldarar, og skulu gjalda skatt av mettari inntøku. Hvussu hetta kann tørna út hjá fiskimonnum kann ein og hvør hugsa sær. Teir kunnu nevniliga væl koma út fyri at gjalda stórar upphæddir í eykaskatti, tá árið er av, og tá kunnu teir enntá vera verri fyri enn við gomlu skipanini. Vit vilja mæla til, at eisini loysn verður fingin á hendan spurning.

TAÐ er einki at ivast í at onnur brek eru við nýggju skipanini, men nú er tað upp til sitandi samgongu at fáa hesi rættað. Tá hetta er gjørt, kunnu vit verða í tí sjáldsomu støðu, at vit kunnu siga, at nærsum allir flokkar á tingi hava verið við til at útvegað ta best hugsandi skattgjaldingar-skipan.

Johonnu Sofíu Jensen

Tvøroyri til áminningar

Nú er gluggin myrkur, ljósið er slöknað, timaglasíð er runnið út.

Hannefia hevði sin 96 ára føðingardag tann 27/9 1987. Tann 1/10 1987 var timaglasíð út-runnið, fjórðurin var rógvin, soleiðis er livsins gongd her á faldum.

Eingin veit, nær tíðin er komin.

Johanna Sofia Jensen, ella Hannefia, sum hon vanliga varð nevnd, var ættað av Sandi, men kom, sum so mangar ungar gentur tá á døgum, suður á Tvøroyri.

Her var tað, sum skaldið so rámandi sigur: »Her vóru virki og livikor best«.

Fyri heilum 80 árum síðani kom hon suður og væl treivst hon, tí alt sitt langa liv varð hon búgvandi á Tvøroyri. Og bústaðurin var á Valinum, í sjálvum arbeðararumhvørvinum. Ímillum valarar fann hon sitt livsinnihald. Og sanniliga, hon gav eisini frá sær øll tey 80 árin, hon varð búgvandi her. Trúfest sum fá, tað var hon, tí øll árin var hon í arbeði hjá fa. N.J. Mortensen. Ein trúgvur tænarí ein langan arbeðsdag.

Tað kann sanniliga sigast, at Hannefia var við at geva Tvøroyri tað innihaldið, hon hevur havt og framhaldandi hevur. Hon bar so sanniliga at tí varða, sum fakfelagsrørslan var, og við stovnanini av Fiske-

pigernes Fagforening var hon við at leggja stóðið, tað stóði, sum fram til dagin í dag ikki er vikin. Hetta fakfelagið, sum man vera eitt av teimum elstu, um ikki tað elsta kvinnuliga fakfelagið í heiminum.

Tað eru ikki mangar eftir av sliikum megna-kvinnum.

Frá fyrsta degi, hon kom suður, kom hon at hava eitt nær og kært tilknyti til heim mitt á Valinum.

Og sanniliga, Hannefia var ein trúgvur og hollur vinur at eiga. Her hingu eingir lepar við.

Við deyða hennara er eitt tómrúm komið á Tvøroyri, eitt tómrúm, sum torført verður at fylla út.

Hannefia var góð at heita á, og hon var sera takksom og litillátin í verumáta sinum. Men eitt, sum hon var sera

glad fyri, og tað dulið hon ongantíð, var at hon legði liv sitt á Tvøroyri. Í øllum áganginum veit eg, at eina verju áttu vit og hon var heil, og hon var tann styrkin, sum tey góðu, sum undan eru farin, og sum vit kunnu framvegis byggja til-veru okkara á.

Í Tvøroyrar søgu vil navn titt standa sum ein lýsandi kyndil og minni um teg vil bera tað, sum tú legði eftir teg, fram, arbeðarafjöldini til áminningar.

Persónliga havi eg nógv at takka tær fyri, Hannefia, fyri, trúgv og álitandi í orði og verki.

Eg drýpi høvur í tøg og djúpari sorg við deyða Hannefíu Jensen. Nú eru ikki mong eftir av teimum veruligu slóðarum, teir sum lögdu stóðið og laðaðu varðan, sum fakfelagsrørslan stendur á.

Nú er fjórðurin rógvin, timaglasíð runnið. Fríðin og sæluna hevur tú funnið.

Tú kom suður á Tvøroyri á ungdomsins vári. Virkað og búið í Valinum, til gránaði hárið.

Tú virkin var og trúfest, tey ungu at læra slóðarin mikli, býggi fakfelags varðan.

Trúfest í verki, álitiskvinnu, vit sanna tað.

Tú nú verður lögð til hvíldar undir grønum flag.

Súkum undangongu kvinnum fyri at takka, tað sprettur og gror.

Tann seinasta hvíldin er best ímillum blómur við TVØROYRAR FJØRD.

Takk fyri tað, tú var.
Sverre Midjord